خبر

برای اولین‌بار بعد از بحران استعفا

حریری به عربستان رفت

● به گفته یک منبع در دولت لبنان، نخست‌وزیر این کشور روز گذشته برای اولین‌بار پس از استعفایش در ریاض، وارد عربستان شد. به گزارش ایسنا، به نقل از سایت شبکه خبری الجزیره، یک منبع در دولت لبنان اعلام کرد: سعد حریری، نخست‌وزیر این کشور، پس از بحران چهار ماه پیش در ریاض و ماجرای استعفایش در این شهر و سپس بازگشت به بیروت و لغو استعفا، چهارشنبه بنا بر دعوت‌نامه‌ای که از سوی ریاض دریافت کرده است، بیروت را به مقصد عربستان ترک کرد. طبق گزارش‌ها، نزار العلولا، مشاور دفتر سلطنتی و ولید البخاری، دیگر مقام سعودی و فوزی کباره، سفیر لبنان در عربستان، از حریری استقبال کردند. خبر سفر امروز حریری به عربستان، در حالی منتشر شد که او روز دوشنبه از سوی نزار العلولا، مشاور دفتر پادشاهی عربستان، رسما برای سفر به این کشور دعوت شد. حریری در پاسخ به دعوت این مسئول عربستانی قول داد در اسرع وقت سفری به عربستان داشته باشد. برخی روزنامه‌های داخلی لبنان سفر این هیئت عربستانی به بیروت را تلاشی در راستای بهبود روابط دو کشور دانستند؛ به‌ویژه اینکه حدود سه ماه دیگر انتخابات پارلمانی در لبنان برگزار می‌شود که ریاض یکی از طرف‌های بانفوذ در آن است.حریری در چهارم نوامبر گذشته به شکلی غیرمنتظره از ریاض استعفای خود را اعلام و حزب‌الله و ایران را به کنترل و نفوذ در لبنان متهم کرد. مسئولان لبنانی استعفای حریری را تحت فشار دانسته و میشل عون، رئیس‌جمهوری این کشور، دراین‌باره گفت: حریری برخلاف خواست خود در عربستان «بازداشت» شده بود. در پی این اتفاق، روابط میان دو کشور لبنان و عربستان دچار تنش شد. از زمان ماجرای استعفای حریری در ریاض، از نفوذ عربستان بر این کشور به‌شدت کاسته شده و کارشناسان سیاسی از وجود تنشی در روابط میان حریری و مسئولان ریاض سخن می‌گویند. در برخی از محافل سیاسی لبنان، این مسئله مطرح است که عربستان در انتخابات پارلمانی آتی لبنان در ماه می، از هم‌پیمانان خود حمایت خواهد کرد؛ برخی دیگر نیز می‌گویند که العلولا دوباره گروه‌های ۱۴ مارس همسو با عربستان را برای مقابله با نفوذ حزب‌الله گرد هم خواهد آورد؛ اما منابعی در گروه‌های ۱۴ مارس به خبرگزاری آناتولی بدون اشاره به ملاحظات انتخاباتی احزاب ۱۴ مارس، گفتند: همه مطالبی که درباره فشار عربستان برای گردهم‌آوردن مجدد این گروه‌ها در انتخابات و ورود به آن در قالب فهرستی مشترک مطرح شده، غیرمنطقی هستند؛ زیرا هر حزب ملاحظات انتخابی خود را دارد.

اشرف غنی برای توافق صلح طرح جدید پیشنهاد داد

طالبان؛ یک حزب سیاسی

● اشرف غنی، رئیس‌جمهوری افغانستان، اعلام کرد دولت افغانستان در پی آغاز گفت‌وگوهای صلح با طالبان است تا در نهایت این گروه به‌عنوان یک حزب سیاسی به رسمیت شناخته شود. به گزارش دویچه‌وله، اشرف غنی، رئیس‌جمهوری افغانستان، در کنفرانس «پروسه کابل» که با حضور بیش از ۲۵ کشور و سازمان بین‌المللی در کابل تشکیل شده، از طرح خود برای گفت‌وگوهای صلح با طالبان خبر داد. اعلام این طرح تنها چند روز پیش از اعلام آمادگی طالبان برای گفت‌وگوی مستقیم با آمریکا صورت می‌گیرد. اشرف غنی گفت: «به طالبان صلحی را پیشنهاد کرده‌ایم که در آن منافع عالی کشور و مشارکت همه اتباع و حقوق زنان مصون باشد». رئیس جمهور افغانستان عنوان کرد هفت بند در موافقت‌نامه صلح آتش‌بس مندرج شده است. به رسمیت شناخته‌شدن طالبان به‌عنوان یک گروه سیاسی، اعتمادسازی در دوره انتقالی و انتخابات فراگیر، بازنگری قانون اساسی، اجرای عدالت و حل‌وفصل شکایت‌ها، تطبیق قوانین، آزادی زندانیان و حذف نام طالبان از فهرست تحریم‌ها، تأمین امنیت شهروندان افغان، توسعه اقتصادی-اجتماعی و حمایت و مشارکت بین‌المللی، مفاد طرح پیشنهادی اشرف غنی برای صلح هستند. اشرف غنی در بخش دیگری از سخنانش گفت: «اکنون تصمیم با شماست؛ صلح را بپذیرید و بگذارید ثبات به این کشور بازگردد».با اوج‌گیری حملات طالبان در ماه‌های اخیر، تعداد تلفات غیرنظامیان به‌طور محسوسی افزایش پیدا کرده است. حملات طالبان هم‌زمان است با شدت عمل نیروهای آمریکایی در افغانستان. دونالد ترامپ، رئیس‌جمهوری آمریکا، پیش‌تر خواستار مقابله شدیدتر با طالبان شده بود. روز دوشنبه طالبان اعلام کرد این گروه خود را برای گفت‌وگوهای مستقیم با آمریکا آماده می‌کند تا به یک «راه‌حل مسالمت‌آمیز» برای افغانستان دست یابند؛ بااین‌حال در بیانیه طالبان اشاره‌ای به مذاکره با دولت افغانستان نشده است. به گفته کارشناسان، طرح اشرف غنی برای گفت‌وگو با طالبان، چرخشی آشکار در سیاست‌های او به‌شمار می‌آید؛ چراکه غنی همواره طالبان را «تروریست» و «شورشی» خطاب کرده است.

دسترسی داماد دونالد ترامپ به اطلاعات محرمانه کاخ سفید محدود شد

انضباط در کاخ سفید

جرد کوشنر، داماد و مشاور ارشد دونالد ترامپ، رئیس‌جمهوری ایالات متحده، پس از ماه‌ها تأخیر در تکمیل بررسی پیشینه خود، دیگر نمی‌تواند به اطلاعات فوق‌محرمانه دسترسی داشته باشد. آن‌طور که مقامات کاخ سفید به رسانه‌های آمریکایی گفته‌اند، مجوز امنیتی کوشنر برای دسترسی به اطلاعات محرمانه در کاخ سفید محدود شده است. سایت خبری پولیتیکو و دیگر رسانه‌های آمریکایی گزارش داده‌اند محدودیت دسترسی به اطلاعات محرمانه، روز جمعه در یادداشتی به کوشنر و دیگر دستیاران کاخ سفید که به اطلاعات داخلی فوق‌محرمانه دسترسی داشته‌اند، ابلاغ شده است. کوشنر که شوهر ایوانکا ترامپ و از مشاوران ارشد رئیس‌جمهور آمریکاست، در یک سال اخیر از یک مجوز امنیتی موقتی برای قرارگرفتن در جریان گزارش‌های محرمانه در کاخ سفید برخوردار بود. اکنون او و دیگر دستیاران کاخ سفید که مجوز دائمی نگرفته‌اند، دیگر حق شرکت در جلسات گزارش‌های محرمانه را ندارند. بااین‌حال، رئیس‌جمهوری آمریکا اختیار این را دارد که به صورت یک‌جانبه اطلاعات محرمانه‌ای را که مناسب می‌داند، با داماد خود در میان بگذارد. روزنامه واشنگتن‌پست به نقل از یکی از مقامات دولتی آمریکا، گزارش داد یکی از دلایل این محدودیت امنیتی، ارتباط گسترده کوشنر با مقامات خارجی بوده است. آن‌طور که در این گزارش آمده است، مقامات چهار کشور- امارات متحده عربی، چین، اسرائیل و مکزیک- قصد داشته‌اند با سوءاستفاده از بدهی‌های تجاری کوشنر، از او اطلاعات بگیرند. آژانس‌های امنیتی آمریکایی همواره نگران بودند که با توجه به پیشینه کوشنر در دنیای تجارت، کشورهای خارجی بخواهند به بهانه تجارت با داماد ترامپ به کاخ سفید نفوذ کنند. بااین‌حال، برخی می‌گویند دلیل این محدودیت، تکمیل‌نشدن بررسی پیشینه او برای کسب یک مجوز دائمی امنیتی است. او قبلا مجبور شده پرسش‌نامه امنیت ملی را که پرکردن آن برای همه کارمندان کاخ سفید الزامی است، به علت جاانداختن بعضی اطلاعات دوباره پر کند. مدیر مرکز تحقیقات ملی پیشینه، اکتبر گذشته به کنگره گفت هرگز شاهد این میزان اشتباه در فرم‌های تقاضای کسب مجوز امنیتی نبوده است. هفته پیش، گزارش شد یک مقام ارشد وزارت دادگستری گفته بود که تحقیقات آنها، اعطای مجوز دائم به کوشنر را عقب خواهد انداخت. گزارش می‌شود این موضوع را راد روزنستین، معاون وزارت دادگستری که بر تحقیقات دادستان ویژه درباره ارتباط احتمالی کمپین ترامپ با روسیه نظارت دارد، به کاخ سفید خبر داده بود. رئیس‌جمهور آمریکا به‌طور روزانه یک گزارش از دستگاه‌های امنیتی دریافت می‌کند که کوشنر تا پیش از این می‌توانست در جریان آن باشد. به گزارش نیویورک‌تایمز، تکمیل‌نکردن پیشینه کوشنر در هفته‌های اخیر موجب درگیری میان او و جان کلی شده بود؛ اما تلاش جان کلی برای اعمال سیاست جدید خود در کاخ سفید، فقط به کوشنر محدود نمی‌شود و دستیاران دیگر ترامپ، فارغ از اینکه چقدر به رئیس‌جمهوری نزدیک باشند نیز تحت‌تاثیر این سیاست‌های جدید قرار می‌گیرند. کوشنر با وجود نداشتن تجربه کار دولتی و سیاسی، سال پیش به پست مهم مشاور رئیس‌جمهور منصوب شد. او وظیفه میانجیگری با مکزیک و همچنین مذاکرات صلح خاورمیانه را بر عهده داشته است. حالا و با محدودیت دسترسی کوشنر به اطلاعات محرمانه، این سؤال مطرح شده که آیا کوشنر و همسرش که از همان ابتدا در حلقه نزدیکان ترامپ در کاخ سفید بوده‌اند، عطای کار در کاخ سفید را به لقایش می‌بخشند و به همان تجارت‌های خصوصی خود در نیویورک بازمی‌گردند یا همچنان با سماجت در کنار ترامپ می‌مانند.

گزارش «شرق» از آخرین تحولات میدان نبرد در عفرین

اردوغان در رؤیای تصرف حلب

۳۹ روز از آغاز عملیات موسوم به «شاخه زیتون» ترکیه در عفرین سوریه می‌گذرد و نبرد زمینی میان نیروهای کُرد و ارتش ترکیه و متحدانش با همان شدت و حدت ادامه دارد. در پی نبرد روزهای گذشته در اطراف عفرین، نیروهای ترکیه همراه با دیگر گروه‌های متحدشان وارد عمق پنج‌کیلومتری خاک عفرین شدند و توانستند بلندی‌های منطقه عفرین را از غربی‌ترین نقطه تا شرقی‌ترین نقطه، به تصرف خود درآورند. این در حالی است که فرماندهان نیروهای یگان‌های مدافع خلق مستقر در این منطقه، تأکید می‌کنند از این مناطق نمی‌توان به‌عنوان منطقه تصرف‌شده نام برد و فقط می‌توان گفت در عمق پنج‌کیلومتری خاک عفرین نبرد سختی در حال وقوع است و این منطقه، به‌دلیل حضورنداشتن نیروهای غیرنظامی، منطقه جنگی است.

هیوی مصطفی، رئیس مشترک کانتون عفرین، در گفت‌وگو با افشین غلامی، خبرنگار جنگ مستقر در عفرین، گفت: «هدف اصلی ترکیه، تصرف کامل کانتون عفرین است و در این میان، آنکارا چند هدف را دنبال می‌کند؛ نخست حذف حاکمیت کردی در این منطقه و پس از آن ایجاد حکومتی ترکی یا ترکمنی در این منطقه. همچنین دولت ترکیه دنبال این است که سه‌میلیون‌و ۵۰۰ هزار آواره سوری را در این منطقه مستقر کند تا ساختار جمعیتی آن را به‌طور کامل تغییر دهد».از نگاه هیوی مصطفی، بلندپروازی‌های ترکیه به همین‌جا ختم نمی‌شود و «این کشور می‌خواهد بخشی از تروریست‌ها را از منطقه ادلب به عفرین منتقل کند تا بتواند با وصل‌کردن سه نقطه جرابلس، ادلب و عفرین، منطقه تحت نفوذ دولت ترکیه را ایجاد کند». رئیس مشترک کانتون عفرین تأکید کرد اصلی‌ترین هدف یا رؤیای رجب اردوغان، رئیس‌جمهوری ترکیه، جداسازی استان حلب از سوریه و اتصال آن به خاک ترکیه است. درحال‌حاضر نبرد سخت و نابرابری بین نیروهای کُرد و ارتش ترکیه در این منطقه در جریان است و ترکیه با کمک جنگنده‌های هوایی، توانسته پیشروی سریعی داشته باشد. بااین‌حال، تسلط ترکیه بر برخی از روستاها مدت زمانِ درازی طول نمی‌کشد و شب‌هنگام با مبارزه نیروهای کُرد، بخشی از روستاهای تصرف‌شده بار دیگر تحت کنترل کردها قرار می‌گیرد. ازاین‌رو، بسیاری بر این باورند این حملات برای ترکیه تاکنون تنها یک افتضاح بوده است؛ چراکه با وجود تجهیزات گسترده، ارتش این کشور نه‌تنها نسبت به دبدبه و کبکبه‌اش پیشروی خوبی نداشته است، بلکه بسیاری از مناطق تصرف‌شده را بلافاصله از دست می‌دهد. به گفته نیروهای کُرد حاضر در منطقه، تاکنون ۱۹۲ غیرنظامی در این حملات کشته شده‌اند و آسیب زیادی به این منطقه وارد شده است. این نیروها همچنین با اشاره به سرنگونی جنگنده‌های اسرائیلی از سوی ارتش سوریه، تأکید می‌کنند دمشق تاکنون فقط نیروهای مردمی وابسته به این دولت را به منطقه اعزام کرده و در برابر تجاوز جنگنده‌های ترکیه به خاک عفرین، هیچ‌گونه اقدام متقابلی انجام نمی‌دهد. حملات هوایی ترکیه در عفرین از همان آغاز با چراغ سبز روسیه ممکن شد؛ چراکه بخش هوایی عفرین در اختیار روسیه بود و آنکارا نمی‌توانست بدون هماهنگی با روسیه وارد آسمان عفرین شود. هیوی مصطفی در پاسخ به این پرسش که چرا روسیه تاکنون در برابر لشکرکشی ترکیه سکوت کرده است، گفت: مسکو اهداف اقتصادی بسیار گسترده‌ای را در سوریه دنبال می‌کند و در این راستا، هم‌پیمانی با نیروهای کُرد برای روسیه منفعتی به دنبال ندارد. همچنین حضور نیروهای کُرد در شرق فرات، باعث شده روسیه به ترکیه اجازه دهد به این منطقه لشکرکشی کند.

رویداد

احتمال سفر محمد بن سلمان به عراق

● یک روزنامه قطری فاش کرد، پیش‌بینی می‌شود یک مسئول عالی‌رتبه عربستانی ماه آتی میلادی به عراق سفر کند؛ منابعی در پارلمان عراق نیز احتمال دادند که این مسئول همان ولیعهد عربستان باشد.

نخستین سخنرانی پسر عبدالله صالح

● شبکه «الیمن‌الیوم» وابسته به حامیان علی عبدالله صالح، رئیس‌جمهور پیشین یمن اعلام کرد احمدعلی عبدالله صالح، پسر صالح برای نخستین بار پس از قتل پدرش سخنرانی کرد.

دوترته آماده استعفا

● نشریه خبری استریتزتایمز روز گذشته به نقل از یک مقام گزارش داد رئیس‌جمهوری فیلیپین برای دور دوم در انتخابات نامزد نخواهد شد و آماده است پیش از آن زمان استعفا دهد.

تمایل اروپا برای به‌رسمیت‌شناختن کشور فلسطین

● سفیر فلسطین در اتحادیه اروپا از رایزنی میان شماری از کشورهای اتحادیه اروپا برای به‌رسمیت‌شناختن کشور فلسطین به صورت گروهی یا انفرادی خبر داد.

کشف پاسپورت مخفی کیم و پدرش

● پاسپورت‌های برزیلی رهبر کره‌شمالی و پدر درگذشته‌اش برای نخستین بار رونمایی شد؛ این پاسپورت‌ها با هدف ارائه به سفارتخانه‌های خارجی برای دریافت مجوز سفر تهیه شده بودند.

معرفی رئیس ستاد انتخاباتی سال ۲۰۲۰ ترامپ

● دونالد ترامپ، رئیس‌جمهوری آمریکا، رسما رئیس ستاد خود برای انتخابات نوامبر سال ۲۰۲۰ را معرفی کرده است. برد پارسکال در کارزار انتخاباتی سال ۲۰۱۶ مدیر بخش امور دیجیتال و شبکه‌های اجتماعی آقای ترامپ بود.

آیا ایتالیا غیرلیبرال می‌شود؟

دومینیک مویسی . نویسنده و پژوهشگر

در سال ۱۸۴۱، جوزپه وردی اپرای درخشان و مشهور خود را با عنوان «ناباکو» به اتمام رساند. در این اپرا، آواز تک‌نفره‌ای وجود داشت که سرنوشت عبریان در صحرا را توصیف می‌کرد. این آواز سال‌ها بعد به شعار میهن‌دوستان ایتالیایی در مبارزات‌شان برای آزادی این کشور از امپراتوری اتریش بدل شد. در سال ۲۰۱۱ و در سالگرد ۱۵۰سالگی‌اش، این اپرا از سوی ریکاردو موتی در رم و به‌عنوان ادای دینی به دموکراسی اجرا شد. سیلویو برلوسکونی، نخست‌وزیر وقت ایتالیا، در آن اجرا حاضر بود و روز بعد در حالی از خواب بیدار شد که روزنامه‌های ایتالیایی چنین تیترهایی زده بودند: «برلوسکونی به دست وردی سرنگون شد». البته دقیق‌تر آن است که بگوییم برلوسکونی که اندکی بعد مجبور به استعفا شد، خودش، خودش را در نتیجه فساد اخلاقی و مالی سرنگون کرد.

با توجه به اینکه ایتالیا به یک انتخابات سرنوشت‌ساز در چهارم مارس نزدیک می‌شود، چنین ارجاعات تاریخی‌ای بار دیگر در کانون توجه قرار می‌گیرند؛ ولی در جایی که ایتالیایی‌ها در سال ۱۸۴۱ علیه اتریش قیام کرده بودند، امروز آنها به واسطه ائتلاف راست و راست افراطی به سمت «الگوی اتریشی» از حاکمیت حرکت می‌کنند. از دیگر سو، درحالی‌که برلوسکونی در سال ۲۰۱۱ از عرش به فرش آمده بود، حالا به مهره‌ای تأثیرگذار بدل شده است. برخی رأی‌دهندگان به او باور دارند و برخی دیگر نیز از ترس یک گزینه بدتر، به او روی آورده‌اند.

درعین‌حال، نتیجه انتخابات را به‌هیچ‌عنوان نمی‌توان پیش‌بینی کرد؛ زیرا این فرایند آن‌قدر پیچیده شده است که حتی فرهیخته‌ترین رأی‌دهندگان از درک آن عاجزند. به لطف یک قانون انتخاباتی جدید، حدود ۴۰ درصد از کرسی‌های پارلمانی به کاندیداهایی می‌رسد که بیشترین رأی را کسب کنند و بقیه کرسی‌ها نیز به تناسب رأی تقسیم می‌شوند. بااین‌حال، می‌توان دو وضعیت را برای انتخابات پیش‌رو متصور شد؛ نخست، تحریم انتخابات بالا خواهد بود، به‌ویژه در میان جوانان. شرایط با می ۶۸ متفاوت است؛ یعنی زمانی که دانشجویان در سراسر ایتالیا به خیابان‌ها ریختند. امروز، جوانان ایتالیایی از صندوق‌های رأی روی‌گردان‌اند؛ هرچند احتمال به‌خیابان‌آمدن‌شان نیز کاملا منتفی نیست.

دوم، این انتخابات ایتالیا را دچار انشقاق می‌کند؛ نه فقط از نظر سیاسی و اجتماعی، بلکه به لحاظ جغرافیایی. جنبش پوپولیستی پنج‌ستاره، به‌ویژه در جنوب ایتالیا، قدرت گرفته و محبوبیت حزب راست افراطی «اتحاد شمالی» نیز در شمال رو به افزایش است. در این میان، ونیزی‌ها نیز بیش از هر زمان دیگری رؤیای خودمختاری یا حتی استقلال را در سر می‌پرورانند. این ترس که ایتالیا می‌تواند به دورانی بازگردد که بیشتر روی کاغذ وجود داشت، بار دیگر قوت گرفته است. از دیگر سو، ایتالیا می‌تواند بار دیگر عنوان «مرد مریض اروپا» را در هفته‌های آتی به خود اختصاص دهد، به‌ویژه اگر این انتخابات به ایجاد اکثریتی پارلمانی نینجامد. روسیه به سهم خود از این وضعیت استقبال می‌کند و بدون تردید از هیچ اقدامی در این مسیر کوتاهی نخواهد کرد.

اتحاد میان «به‌پیش ایتالیا» برلوسکونی و «اتحاد شمالی» ماتئو سالوینی نیز که نورعلی‌نور خواهد شد؛ چون می‌تواند ایتالیا را در تضادی شدید با دیگر اعضای مؤسس اتحادیه اروپا قرار دهد. به همین نحو، یک پیروزی بزرگ برای حزب پنج‌ستاره نیز ناخوشایند خواهد بود. انگیزه برای تغییر وضع موجود آن‌قدر در میان رأی‌دهندگان ایتالیایی قوی است که حتی ناتوانی حزب پنج‌ستاره در اداره رم نیز نظر آنها را تغییر نداده است؛ رم همان شهری بود که این حزب در سال ۲۰۱۶ میلادی شورای شهر آن را به دست گرفت.

تنها سناریوی خوش‌بینانه که البته بسیار نامحتمل نیز به نظر می‌رسد، اتحاد میان حزب چپ معتدل ماتئو رنزی، نخست‌وزیر پیشین ایتالیا و «به‌پیش ایتالیا»ی برلوسکونی است. دولت تشکیل‌شده از ائتلاف این دو حزب، می‌تواند به ابقای پائولو جنتیلونی، نخست‌وزیر فعلی، در قدرت منجر شود. این مسئله موجبات خوشنودی آلمان، فرانسه و همچنین کمیسیون اروپا را نیز فراهم خواهد کرد. البته با وجود وضعیت نامساعد اقتصادی، اجتماعی و سیاسی ایتالیا، بازارهای مالی نسبتا آرام بوده‌اند. سرمایه‌گذاران به نظر نه از پیروزی حزب پنج‌ستاره ترسی دارند و نه نگران نرخ بی‌کاری ۳۳درصدی در میان جوانان این کشور هستند؛ اما آیا آنها خطری که سومین اقتصاد بزرگ قاره سبز را تهدید می‌کند، دست‌کم نمی‌گیرند؟

نتیجه انتخابات ایتالیا هرچه باشد، پیامدهای آن نه‌فقط دامن ایتالیا و اتحادیه اروپا، بلکه دامن دموکراسی در سراسر جهان را خواهد گرفت. بعد از چهارم مارس مشخص نیست با چه ایتالیایی مواجه خواهیم بود؟ آیا ایتالیایی از این انتخابات سر در می‌آورد که به امانوئل مکرون، رئیس‌جمهور فرانسه، در پیشبرد پروژه اتحادیه اروپا کمک خواهد کرد یا به آغوش پوپولیستی اقتدارگرا می‌غلتد که در حال درنوردیدن اروپای مرکزی است؟ چه رأی‌دهندگان ایتالیایی این مسئله را درک کنند، چه درک نکنند، انتخاب آنها نه میان احزاب سیاسی، بلکه میان رژیم‌های سیاسی است.